

BEHOUDEN & BEWAREN

nieuwsbrief

nummer 16 april 2017

STICHTING DORPSBEHOUD
HARDINXVELD-GIESSENDAM

HET BEHOUDEN WAARD

Het voorjaar is in staat je een nieuwe, frisse blik te geven. Bomen die lang doods en grauw oogden geven ineens blijk van een enorme pracht en praal. Dat, wat de hele winter lag te sluimeren, latent aanwezig was, komt onder gunstige omstandigheden naar buiten; en hoe! Dezelfde bomen, maar je kijkt er met andere ogen naar. Soms is het goed anders naar dingen te kijken. Bijvoorbeeld naar de potentie van oude gebouwen. De luister die erin verborgen ligt en (onder gunstige omstandigheden) naar boven gehaald kan worden. Wat ze dan prijsgeven! Soms moeten je ogen daarvoor geopend worden. Ontluiken.

Als Stichting Dorpsbehoud helpen wij daar anderen graag een handje bij, onder andere door middel van deze nieuwsbrief. Want wij houden van mooie dingen die door zorg en aandacht hun glorie prijs geven. Het behouden waard!

Liesbeth Leenman, redactie

Dubbele schoonheid

MET NAME

BILDERHOF

Bilderhof in Boven-Hardinxveld

Op de woning Koningin Wilhelminalaan 105 staat de naam Bilderhof. Dat linkt naar de Buldersteeg, zoals de Koningin Wilhelminalaan vroeger - officieel - werd genoemd. De naam Buldersteeg was oorspronkelijk Bildersteeg. Die steeg is vernoemd naar een grote boerderij in Neerpolder die hier vroeger buitendijks stond: de Bilder Hofstad, ook wel Bilre Hofstad genoemd.

De naam Bildersteeg is al heel oud. Deze wordt in 1447 al genoemd bij de plaatsbepaling bij de belening van de tienden van Hardinxveld. Deze tienden lagen onder andere buitendijks 'strekend van Bilresteeg tot Giessenmonde' (Repertorium op de lenen van de Grafelijkheid Holland). Ook in het Repertorium op de lenen van

Brederode komen we de naam Bilre tegen. Al in 1353 wordt er gesproken over 5½ morgen land in Hardinxveld, oost: Gise die Bilre en west Pieter die Jode. Mogelijk heeft dit te maken met *Herbaren die Bilre Dirksz.*, die in 1452 beleend werd met 3 morgen land in Hardinxveld. In 1473 overleed Herbaren en ging deze belening over op zijn zoon Adriaan die Bilre (Repertorium op de lenen van de heerlijkheid Hardinxveld 1407-1649). De Buldersteeg begon bij het Duvelsheultje bij het huidige recreatieterrein de Bilderhof en liep tot aan de Rivierdijk in Boven-Hardinxveld. Gemeentelijk behoorde de weg tot Hardinxveld. Op de Kadasterkaart van 1830 staat het Duvelsheultje, maar wordt het de Nieuwkerkse brug genoemd. In de dorpsmond heette het echter Duvelsheultje.

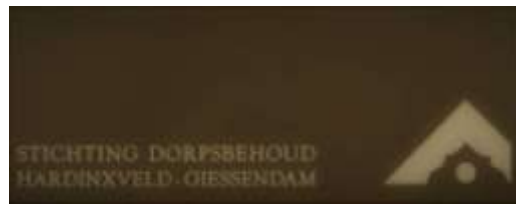
Opmerkelijk is nog het levendige in onze Nederlandse taal, dat hier merkbaar is. Het woorddeel steeg. Dat wordt tegenwoordig uitgelegd als een smalle weg. Oorspronkelijk werd de naam steeg gebruikt voor een steile weg, waarmee wordt aangegeven dat die naar de dijk toe liep. Vroeger heette een steeg dan ook steiga. Waarom Bilre (of Bilder) nu Bulder is geworden is niet bekend. Mogelijk komt dat doordat het woord Bilder geen herkenning vond en Bulder wel.

De naam getuigt van eerbied voor de lokale geschiedenis

In dit – aan de bouwstijl te zien de jaren twintig van de twintigste eeuw gebouwde huis – woonde eertijds de Hardinxveldse burgemeester Klaas de Boer. Het heeft een gebroken dak, zoals we dat noemen; officieel heet dat een mansardedak.

EEN BORDJE OP JE HUIS

De bordjes, die Stichting Dorpsbehoud vorig jaar verving/nieuw aanbracht op o.a. monumentale panden, bleek in één geval een nogal dubbelzinnige tekst te bevatten.

*Een bordje op je huis met informatie
Belangrijk, aardig,
leuk, interessant*

*'Gebouwd op een zeer oude leemfundatie',
'met zadeldak', 'barok',
of 'typisch jaren '30 pand'.*

*Toch: wat vreemdsoortig!
wat sensatie!
Een kerkgebouw met opschrift:
'voorganger is afgebrand'.*

*Wat hierop volgt?
Een operatie.
Verbrand wordt nu dit bordje,
en niet de predikant!*

Liesbeth Leenman

Ingang van de Ned. Hervormde Kerk (PKN) in Boven-Hardinxveld

METAALPLASTIEK STATION

Op 15 november 1958 is bij de ingebruikname van het nieuwe station Hardinxveld-Giessendam een metaalplastiek onthuld. Dit ontwerp van de plaatselijke interieurarchitect Jan Borsje is door burgemeester A.L.C. Brinkman aangeboden als geschenk van de plaatselijke bevolking. Het bevindt zich aan de linkerkant op de voorgevel. De afgelopen jaren was het kunstwerk nauwelijks zichtbaar door de ervoor staande haag. Dit was voor de Stichting Dorpsbehoud Hardinxveld-Giessendam enkele jaren terug aanleiding om hierover in contact te treden met de gebouwenbeheerder van de Nederlandse Spoorwegen. Intussen heeft dit geleid tot het gewenste resultaat: de haag is aanzienlijk ingekort en de plastiek is weer voor het langrijdende publiek te zien. Reden om eens in de geschiedenis te duiken van het kunstwerk.

De metaalplastiek aan het station: niet iets om te verstoppen!

Op de internetsite www.stationsinformatie.nl wordt er het volgende over geschreven: 'In het plastiek zijn de landbouw, visserij en de industrie van de omgeving uitgebeeld, alsmede het spoor. Let ook op de gele trein aan de rechterkant. Het lijkt nog het meest op een De-1 (Blauwe Engel). Dit type trein heeft (...) niet op de Westelijke Betuwelijn gereden en is zeker nooit geel geweest.'

Het is duidelijk dat deze tekst komt van iemand die zich heel nauw betrokken voelt bij de trein en alles daarom heen. Het Nieuwsblad voor Gorinchem en Omstreken van 24 oktober 1958 geeft een algemener beeld in de volgende aan de presentatie voorafgaande beschrijving:

Geschenk aan NS bij opening station.
Als op 15 november het nieuwe station geopend wordt, zal de bevolking een geschenk aanbieden. Daarbij is de keuze gevallen op een metaalplastiek, welke aangebracht zal worden op twee muurvlakken van de voorgevel, links van de hoofdingang. Deze is ontworpen door de interieur-architect Jean C. Borsje. De ijzerconstructie wordt niet „plat" tegen de muur gedrukt, maar ontleend zijn effect juist aan de opstelling. De onderdelen zullen op verschillende afstanden naar voren springen, waardoor een zeker ritme in het geheel wordt gebracht en de belichting een kans krijgt de plastiek levendiger te maken.

De ontwerper heeft zich verre gehouden van iedere vorm van abstractie, zodat het geschenk ieder zal aanspreken. Op de plastiek, die 4½ meter breed wordt en een hoogte krijgt van bijna 1½ meter, is links in beeld gebracht, wat in het begin van deze eeuw de middelen van bestaan waren: vee-teelt (koe), visserij (vissen en zalm-drijver), hoepelmakerij (bos hoepels). Het spoorwegverkeer wordt gesymboliseerd door een ouderwetse locomotief.

Op de rechterhelft treft de veel massalere opzet, welke de nivellerende werking van de industrie verbeeldt en tevens de groei van de gemeente. Een machtige kraan, de schoorstenen boven de ritmische lijnen van fabrieksdaken, de imponerende boeg van een schip en een moderne dieseltrein zijn de hoofd-groot belang voor het economische leven.

In de smederij van de heer J. J. Meerkerk te Giessendam zijn de zoons van deze smid avond-aan-avond bezig, met het bewerken van ongeveer 160 kilogram plaatijzer o.l.v. de heer Borsje.

MIJN DORP

DE KOSTER(E)S VAN DE OUDE KERK

Iets willen behouden en bewaren komt vaak voort uit een persoonlijke ervaring. Uit iets dat je in het leven hebt meegemaakt. Iets dat je raakt, waar je bij betrokken bent. Hoe dat gaat geef ik- als redacteur van deze nieuwsbrief- hierbij aan u door. Een verhaal uit mijn persoonlijk leven.

De Oude Kerk in de Peulenstraat is, prominent als hij is, gezichtsbepalend voor ons dorp. Hij neemt ook een prominente plaats in in mijn leven. Geboren in haar schaduw; opgegroeid met het kerkplein als speeldomein, opgevoed in haar geloof. Zeer bij haar betrokken, niet in de minste plaats door mijn rol als 'Betje van de koster'.

Rond 1900 was de heer Muilwijk koster van de Oude Kerk. In die tijd een veelzijdige taak. Het hele gezin werd ingeschakeld bij de uitvoering daarvan. Het schoonhouden van de kerk alleen al kostte een halve werkweek. Aangezien er nog geen verwarming in de kerk was, moest 's zondagsochtends vroeg de kachel gestookt om de kerkgangers met een stoof op tijd van warme kooltjes te voorzien. De dochters van koster Muilwijk zorgden dat de test in de stoven voor hen die dat besteld hadden, op tijd werd gevuld. Ook bij koffiezetten (aan huis!) voor kerkenraadsvergaderingen en nog veel meer werd de hulp van vrouw en dochters ingeschakeld. Eén van die dochters was Elisabeth, oftewel Betje. Zij trouwde met Arie Ruitenberg, die de taak van koster van zijn schoonvader overnam. Zo kwam het dat zij 57 jaar als 'Betje van de koster' door het leven ging, eerst als kosterdochter, later als -vrouw.

Koster Ruitenberg woonde in de Damstraat, en iedere dag (behalve zondag) om 12 uur 's mid-

dags wandelde hij naar de kerk om te klok te luiden. Ik kan hem nog uittekenen zoals hij dan net buiten de deur stond te wachten, zijn ene voet op een paaltje. Het was voor ons altijd een sport om te proberen op tijd erbij te zijn, want dan mocht je soms het knopje van de klok aan- of uitzetten (dat gebeurde sinds ongeveer 1950 niet meer met de touwen).

Het echtpaar Ruitenberg was kinderloos en toen de tijd naderde dat de koster te oud werd, was er geen schoonzoon om hem op te volgen, maar werd (mijn vader) Jacob Kroon zijn plaatsvervanger. Dat was in 1977. Vanaf die tijd was ik 'Betje van de koster'.

Mijn vader, koster Kroon, bekend om zijn witte haardos.

En al hoefden wij geen stoven meer te vullen, toch beïnvloedde de kosterstaak ons gezin.

's Zondags altijd op de tijd letten, predikanten van elders die na de dienst koffie dronken bij ons thuis. De hele week door mensen die belden, de sleutel van de kerk haalden, cassettebandjes met preken kwamen halen uit de 'preek-o-theek' en dan meteen een 'bakkie' meededen. Koffie zetten en vaatwassen (met de hand) bij vergaderingen, zilver poetsen en banken klaar zetten bij avondmaalsdiensten, assisteren bij de jaarlijkse 'grote' schoonmaak van de kerk. Mijn vader had al bijna een dagtaak aan het overnemen van cassettebandjes en sleet daarbij nagenoeg een paadje uit naar de kerk. Onze vrije dagen en vakanties werden grotendeels bepaald door mijn vaders diensten en kos-

terswerk. Denk daarbij ook aan extra diensten, concerten, allerlei activiteiten enz. Rond kerst was het 'tiendaagse veldtocht' en woonde mijn vader haast in de kerk.

Psalmborden
klaarmaken,
één van de
kosterklusjes

Als kostersdochter had je ook bepaalde privileges: kamperen op de zolder van de kerk bijvoorbeeld, de kerktoren kunnen beklimmen wanneer je maar wilde. Je terugtrekken als je voor je examens moest leren als het thuis te druk was. Mijn vader was 32 jaar koster met hart en ziel. Bij zijn overlijden in 2010 had hij wél een schoonzoon die het van hem over kon nemen: mijn man Jan Leenman. Samen met zijn broer kostert hij nu 7 jaar lang. Op een andere manier dan Muilwijk 100 jaar geleden, dan Ruitenberg en dan mijn vader.

Hing Muilwijk nog aan de touwen om de klok te luiden, liep Ruitenberg elke dag naar de kerk, tegenwoordig wordt dat automatisch geregeld. Zette Betje Ruitenberg thuis koffie en bracht die (in haar leven zo'n 5000! liter) in ketels naar de kerk, nu zijn er een snel apparaat, thermoskannen en een vaatwasser.

En stak mijn vader er uren in om preken te vermenigvuldigen en te verkopen, tegenwoordig gaat dat stukken eenvoudiger via de computer. Nu wordt via de telefoon de verwarming in de kerk aan- of uit gezet. Toch, al zijn er veel

dingen eenvoudiger, er komt toch een hoop kijken bij de taak van een koster. Best zwaar naast een baan. Mijn man Jan gaat ermee stoppen, wat uiteraard inhoudt dat ook ik dan geen kostersvrouw meer ben.

Op deze manier ben ik bijna 40 jaar nauw betrokken geweest bij het reilen en zeilen in de Oude Kerk die zo prominent is in ons dorp. Prominent in mijn persoonlijk leven. Verrijkend. En die er daarom voor zorgt dat ik in mijn hart altijd 'Betje van de koster' blijf!

Liesbeth Leenman

Scheidend koster Jan Leenman
voor de ossenbloedrode deuren
van de kerktoren

DEUREN KERKTOREN

OSSENBLOEDROOD

Ooit, in een ver verleden, had de kerktoren een ouderwets traditionele kleur: ossenbloedrood. Dat wil zeggen: de deuren (die toen nog glad waren) en de roosters voor de galmgaten. Echter, op zeker moment hebben onze voorouders de deuren betimmerd met bruine, hardhouten schroten en die met blanke vernis behandeld en de roosters voor de galmgaten in een andere kleur geleverd. De oorspronkelijke, ossenbloedrode verf was lang verleden tijd, totdat bij de restauratie van de kerktoren men weer op het idee kwam de roosters weer hun oude kleur te geven.

De deuren echter bleven bruin, hetgeen Stichting Dorpsbehoud enigszins storend vond. Zij kwam dan ook met het verzoek de deuren bij een volgende verbouwing ossenbloedrood te verven, in overeenstemming met de kleur van de galmgatgroeters en om de toren zijn oorspronkelijke aanzien te hergeven. Het doet de Stichting, en hopelijk vele anderen met haar, dan ook deugd dat dit enige tijd geleden gerealiseerd is.

Ossenbloedrode deuren:
een monumentale kerktoren
waardig

KIJKEN IS WAT ANDERS DAN ZIEN ZONNEBLINDEN

Fraaie zonneblinden aan een pand in de Peulenstraat

Je kunt ergens ..tig jaar wonen, honderd keer langslopen en nog kunnen dingen je ontgaan. Daarom: kijk en verwonder je met ons!

Zoals blijkt uit de hier afgebeelde foto's zijn er in Hardinxveld-Giessendam nog verschillende panden waarvan de ramen zijn voorzien van zonneblinden. Ten onrechte worden deze ook wel zonneluiken genoemd, maar dat is niet juist.

Zonneblinden in de Peulenstraat

Luiken zijn van oudsher gemaakt voor kruiskozijnen, kloosterkozijnen, bolkozijnen en dergelijke. En die werden van binnen uit gesloten. Blinden zijn nadien ontwikkeld voor de 'moderne' schuiframen en worden van buitenaf bediend.

'Moderne' blinden

Onder de blinden vormen de zonneblinden een aparte tak, want ze sluiten niet de lichttoevoer af, maar alleen de invloed van de zon. Officieel heten deze persiennes. Die naam zou een Perzische achtergrond hebben. Elders komen persiennes al in de achttiende eeuw voor, maar in ons land pas sinds de negentiende eeuw. Ze bestaan uit schuin geplaatste houten latjes (schoepen of windbordjes genoemd) in een houten omlijsting. Door middel van scharnieren worden ze voor de ramen gedraaid om de zonnewarmte buiten te houden. En daarbij gaat het niet alleen om het weren van de warmte, maar ook om te voorkomen dat meubilair en houtwerk door het zonlicht verschiet. Het grote voordeel van persiennes ten opzichte van gesloten blinden is dat er een vrije luchtdoorvoer blijft bestaan, dus kan de verkoelende wind zijn effect blijven houden. Ze blijven op hun plaats door stormhaken of windwervels.

Zonneblinden, nieuw naar oud model

In welke kleur ze worden geverfd is afhankelijk van de architectuur van het gebouw waarop ze zijn aangebracht. Het meest voorkomend zijn de kleuren donkergroen, wit en oker. Soms zijn onderin de persiennes enkele schoepen draaiend gemaakt, waardoor er contact met de buitenwereld mogelijk is.

De naam persienne komt in ons land het eerst voor in de middeleeuwen. Toen werden de schuin geplaatste latjes gebruikt in het dak van

een huis, boven een kookplaats, om warmte en stoom te kunnen afvoeren.

Dick de Jong

STRAATNAMEN

Deze keer een straatnaam die bij velen waarschijnlijk onbekend is: het Betuwepad.

Door ons dorp lopen twee spoorlijnen. De Betuwelijn (sinds 1885) en de Betuweroute (sinds 2007). Het komt regelmatig voor dat beide namen door elkaar worden gebruikt, maar officieel wordt het onderscheid nauwkeurig aangehouden.

Het Betuwepad links naast de Betuweroute

Bij de aanleg van de Betuwelijn, de tussen 1880 en 1885 aangelegde spoorlijn van Dordrecht naar Elst, is in Hardinxveld de Parallelweg aangelegd. Die was bedoeld om het in 'onbewoond en onbebouwd' gebied gesitueerde station van Giessendam en Hardinxveld te kunnen bereiken. Bij de aanleg van de Betuweroute, de tussen 1998 en 2007 aangelegde goederenlijn tussen de Maasvlakte en de Duitse grens, heeft men een onderhoudsweg aangelegd. Een voor auto's bestemde weg langs de lijn, afgesloten door hekwerken en bedoeld voor onderhoudswerkzaamheden. En, niet onbelangrijk, ook om te gebruiken bij calamiteiten, in het geval er iets zou gebeuren in of om een goederentrein. In zo'n geval moet je snel ter plaatse kunnen zijn, om hulp te bieden.

Het aangebrachte hekwerk maakt dit laatste echter onmogelijk. Uiteraard is dat hek er gekomen omwille van de veiligheid. Het moet veilig zijn bij 'het spoor'. En mensen in de directe omgeving, die daar zouden joggen, wandelen of fietsen doen weliswaar niemand kwaad, maar vaak zijn er ook mensen met andere gedachten. Mensen die iets ondoordachts doen. Om die reden zijn ook de veelvuldig voorkomende volkstuintjes langs de spoorlijn verdwenen. Mensen zo dicht bij de trein, dat kan gevaar opleveren...

In 2001 heeft de gemeenteraad van Hardinxveld-Giessendam aan de onderhoudsweg een naam toegekend. Op advies van de Straatnamencommissie is daarbij aansluiting gezocht bij de naam van de betreffende spoorlijn en hoewel de Betuwe een stuk oostelijker ligt, is toch voor Betuwepad gekozen.

DE LAATSTE PRAATPAAL

Binnenkort verdwenen: de praatpaal

Ook langs de A15 in Hardinxveld-Giessendam is het bekende fenomeen te zien: een praatpaal. Al in de jaren dertig wilde de ANWB langs doorgaande wegen telefoonposten plaatsen. Maar steun van de overheid bleef uit en de ANWB realiseerde daarom zelf maar een netwerk van gewone telefoonaansluitingen. Die kwamen in woningen van leden, die in de buurt van snelwegen woonden.

Ongetwijfeld zal er hier ter plaatse een dergelijke hulppost op de Nieuweweg geweest zijn. Leden die met pech kwamen te staan, konden daar dan bellen. Een emailen bord naast de huisdeur duidde op deze telefonische hulppost. Omdat de overheid ook de jaren nadien 'niet thuis' bleef geven ontwikkelde de ANWB in de jaren zestig wegenwachtstations. In 1968, toen er intussen 13 van die stations waren, besloot het rijk mee te werken aan een praatpalennetwerk, naar Duits voorbeeld. In 1977 was het net landelijk dekkend en stonden er 1.500 palen in de berm. Elke twee kilometer stond er een paal, zodat weggebruikers bij pech niet meer dan een kilometer hoefden te lopen. Eind jaren negentig telde Nederland 3.500 praatpalen. Ze zijn echter achterhaald door de technische ontwikkeling. Door de opkomst van de mobiele telefoon nam het gebruik van de praatpaal af. Toen na 2010 het gebruik steeds verder minimaliseerde en de mobiele telefonie dominant werd, besloot de minister in 2014 te stoppen met de palen. Vanaf 1 juli 2017 worden alle praatpalen ontmanteld. Deze bakens op de weg verliezen dan na 57 jaar hun functie. Ook in Hardinxveld-Giessendam zullen we ze in de toekomst moeten missen. Maar in een radiobericht van onlangs werd vermeld dat de palen bij opbod verkocht gaan worden. Dus als u geïnteresseerd bent... En natuurlijk komen er ook enkele van die bekende palen in een museum te staan.

Toekomstig museumstuk

EEN OMMETJE

In plaats van een beschrijving van een wandeling willen we het deze keer eens hebben over de vele mogelijkheden die ons dorp op wandelgebied heeft. Als u kijkt op de site van onze Stichting Dorpsbehoud Hardinxveld-Giessendam kunt u doorklikken naar drie wandel- en fietsroutes. Ze zijn ook verkrijgbaar in Museum De Koperen Knop. Het aardige van deze routes is dat u niet alleen een route krijgt aangeboden, maar dat er ook van alles wordt 'verteld' over wat er onderweg te zien is. De gewoonste en meest alledaagse dingen en feiten komen daarmee tot leven.

Het museum heeft ook nog eens vijf eigen korte wandelingen in de directe omgeving, waarbij u de omgeving van Binnendams en het erachter liggende veenweidegebied beter leert kennen. Ook die zijn gratis, dankzij de Regiobank Hardinxveld-Giessendam, die er een sponsorcontract aan heeft verbonden.

Een knooppuntenpaaltje
aan de Polderweg
bij het Betuwepad

U kunt een wandeling in Hardinxveld-Giessendam ook uitbreiden met een vervolg over de gemeentegrenzen. Dat past naadloos aan bij het grenzeloos samenwerken, dat momenteel hoog in het regionale vaandel staat. In de huidige tijd is het gebruikelijk een dergelijke wandeling uitgebreid te gaan voorbereiden. En prachtig middel hiertoe is internet. Als u op google de woorden wandelen Alblasserwaard-

Vijfheerenlanden intikt, belandt u direct in een doolhof aan mogelijkheden. Het zijn er werkelijk legio. En het houdt maar niet op.

Onlangs, op vrijdag 31 maart 2017, is er weer een nieuw fenomeen bijgekomen en is er een wandelknooppuntennetwerk gepresenteerd.

In de hele Alblasserwaard en Vijfheerenlanden is op initiatief van de Regio Alblasserwaard en Vijfheerenlanden en de daarin liggende gemeenten een groot aantal palen in de grond geslagen, met de knooppunten van het wandelroutenetwerk. Hiermee is het uitzetten van een wandeling wel héél eenvoudig geworden. Al wandelend en dus gezond bewegend ontdek je plekjes en paden die je nog niet kende, vaak ook 'vlak om de hoek'. Met bijna 600 kilometer aan wandelroutes stippel je tevens gemakkelijk een meerdaagse tocht uit.

Voordat je erop uit trekt, kun je de route alvast uitzetten met de knooppunten. Zo kun je van tevoren bepalen waar en hoe lang je wilt gaan lopen. Klik eenvoudig de knooppunten aan en geef het aantal kilometers op via de digitale routeplanner.

Wil je het hele gebied verkennen en overzichtelijk bij de hand hebben? Bestel dan de wandelkaart van deze regio. Alle knooppunten, horecagelegenheden, bezienswaardigheden en andere belangrijke informatie wordt weergegeven op deze kaart. De wandelkaart heeft een schaal van 1:27.500 en kost € 7,95 exclusief verzendkosten.

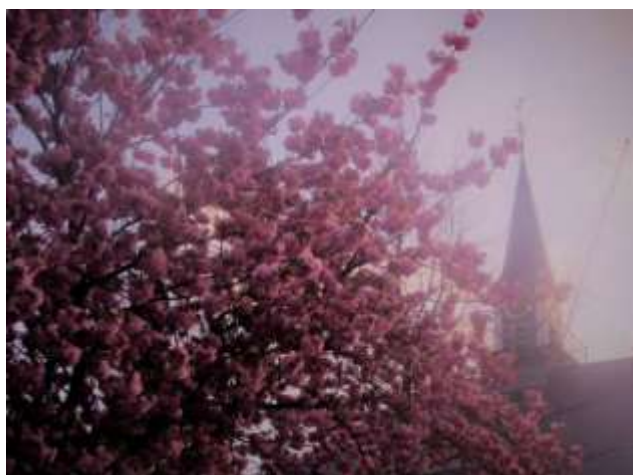
Bestel de kaart via

info@wandelenindepolder.nl.

Wandelkaart van de omgeving

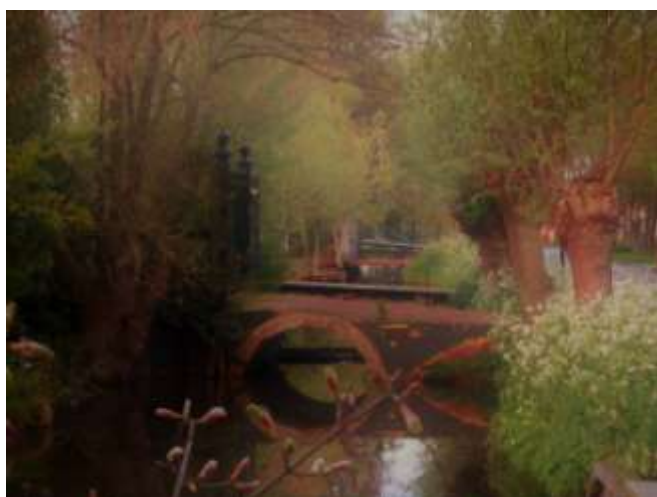
SEIZOENSPLAATJES

Bloesemweelde voor de Hervormde Kerk in Boven-Hardinxveld

Hollands voorjaarsplaatje van de Tiendweg 'Beneden'

en van de Tiendweg 'Boven'

Hedendaags hollands plaatje: fluitenkruid, groene weide met schapen en lammetjes plus een molen op de achtergrond

WILT U DE NIEUWSBRIEF OOK GRATIS ONTVANGEN?

STUUR UW E-MAILADRES NAAR

NIEUWSBRIEF.SDB@GMAIL.COM

COLOFON

Redactie : Liesbeth Leenman

Tekst : Liesbeth Leenman en Dick de Jong

Foto's : Liesbeth Leenman, Evert van Lopik en anderen

Fotobewerking : Liesbeth Leenman

Secretariaat: Kerkweg 72, 3371 AG Hardinxveld-Giessendam

www.dorpsbehoudhg.nl

dorpsbehoudhg@kpnmail.nl